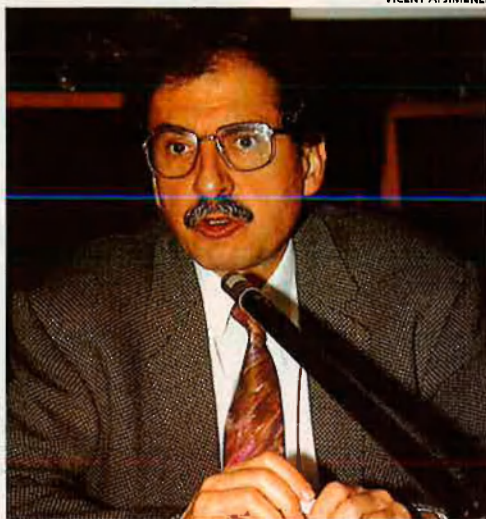

Garzón, segon pe

"Però parlar d'eleccions anticipades no té gaire sentit si no minva l'aquiescència de Jordi Pujol, de Jesús Polanco, de certs sectors financers i del grup parlamentari socialista, les quatre potes que ara per ara sostenen el Govern de Felipe González".

VICENT A. JIMÉNEZ

Josep Maria Benet i Jornet.

Dilluns, 26. Avui hem acomiadat la sèrie *Poble Nou* amb somriures i llàgrimes, feliços amb la pasta de croissant del *happy end* gairebé universal. L'èxit de vendes de la versió novel·lada de *Poble Nou* coincideix amb les noves expectacions per la programació imminent de *Secrets de família*, sense que sapiguem encara què passarà al món tan claustrofòbic de la sèrie *Estació d'enllaç*, pràcticament ubicada als urinaris d'una estació de rodalia. Amb tanta productivitat popular, podem estar d'enhorabona. En realitat, l'últim escriptor feliç no ha estat Voltaire— com deia Roland Barthes— sinó Benet i Jornet, per les *intrínquils* de l'enyorat *Poble Nou*.

Dimarts, 27. Cruixia l'estat i al president de la Junta d'Andalusia se li acudí de queixar-se a la Moncloa pel setge PP-IU. De Madrid, diuen, li arribà una comminació sarcàstica a resistir fos com fos, sense llançar la tovallola. Però parlar d'eleccions anticipades no té gaire sentit si no minva l'aquiescència de Jordi Pujol, de Jesús Polanco, certs sectors financers i el grup parlamentari socialista, les quatre potes que ara per ara sostenen el Govern de Felipe González. "De tota manera, resistir a la Moncloa fins l'any 1997 és molta resistència. Són les eleccions europees, les basques, Roldán, el GAL, el cas Palomino, el cas Rubio, el BOE, Banesto, Filesa, Iberia, Preciados, Garzón jutge-candidat-jutge i Alfonso Guerra a l'aguait, com qui espera veure passar el cadàver de l'enemic", m'explica un columnista que ha comprès que gairebé mai no convé escriure les coses que realment

CARME PUÉRTOLAS

Josep Cuní.

pensem. Hi afegeixo els mínims a la Borsa i la pesseta a preu tirat. "Però no sabrem mai l'autèntica personalitat del senyor X, al capdamunt de la piràmide del GAL", em diu el columnista, sense fer-me entendre si m'ha llegit part d'un article que no cal creure o si per una vegada m'ha explicat allò que realment pensa. "Vet aquí el perfil de dues hipòtesis: com haurien anat les coses si Antoni Asunción encara fos ministre de l'Interior i quina ínfima fracció del PSOE quedaria amb presència electoral si hi hagués un compromís PSOE-PP per fer coincidir les eleccions generals amb les municipals de maig. Per acabar d'assaborir-ho, posa al còctel unes gotes de Belloch jutge-justicier quan era pel País Basc. Ara pot arribar a ser l'enemic número dos del PSOE, després de Baltasar Garzón, que fou segon a la candidatura del PSOE a Madrid, amb Barrionuevo al quart lloc". Ens desitgem un bon cap d'any, amb un *dry-martini* esmolat i generós.

Dimecres, 28. L'any sabàtic de Josep Cuní ha torbat la consciència dels qui no mouen mai el cul de la cadira perquè sospiten que sempre hi haurà algú disposat a fer-ho millor. Per sort, al matins de Josep Cuní hi havia una mica de tot, però la qualitat que en tinc més present és el contrast entre el ritme engrescador del programa i la tranquil·litat de peixera al petit estudi de Catalunya Ràdio, amb la darrera notícia sobre el Barça, les digressions d'Ernest Lluch i el sentit comú de Cuní, capaç d'arribar al migdia més dens d'actualitat amb una mà fermada a l'esquena. Per impera-

PSOE; Barrionuevo, quart

Margaret Thatcher.

tius institucionals, em temo que a les seves tertúlies hi hagi algun especialista en no dir res, espècie barcelonina del no definir-se mai, però ho compensa a cada segon la percepció d'un públic atent a l'altre costat dels micròfons i les possibilitats immenses de la urgència radiofònica, la reflexió divertida i l'anàlisi *sur place*, cada matí, de cap a cap d'any.

Dijous, 29. De bona font: Margaret Thatcher ahir va passar dues hores ben llargues al Centre de Cultura Contemporània, mirant amb molt deteniment l'exposició sobre Noucentisme. Va fer moltes preguntes. Qualsevol dia retornarà potser la polèmica sobre els pros i contres de la predisposició neonoucentista, però l'interès de la baronesa Thatcher és molt més significatiu: l'esperit de rigor i esforç, l'afany de claredat i disciplina noucentistes l'havien d'impressionar per força. Hi ha qui parla d'un neoliberalisme salvatge del thatcherisme i s'equivoca del tot perquè també hi havia —hi ha, si és que queda un thatcherisme de ple— els valors victorians d'estalvi, de confort raonat, de meritocràcia i solidesa intel·lectual. Per contrast, a la Fundació Tàpies, Margaret Thatcher no hi hauria entès res. Vertaderament, no hauria estat l'única.

Divendres, 30. Sembla que mai no celebrarem prou l'aparició sobtada d'un home que en qüestió de mesos ha tengut prou energia per capgirar la semàntica quotidiana, amb influència gairebé institucional. Ni Heidegger ni Lacan haurien pensat mai a influir d'una

Chiquito de la Calzada.

forma tan dràstica en els significats de la parla de milions de persones, per mor d'un mimetisme propagat amb efectes de pólvora, de cap a la santabàrbara, ja bé fos del sentit o del sense-sentit. A la manera de Joyce, refà el llenguatge, desbarata les normes de l'humor i condiciona l'expressió dels pobres i dels rics. Però només al país del *genero chico* podria trobar-hi un pedestal. És el personatge de l'any: es fa dir Chiquito de la Calzada i conta acudits per Antena 3. **Valentí Puig**